

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag

N:r 21 (284)

Fredagen den 26 maj 1893.

6:te årg.

Prenumerationspris pr år:
 Idun med Modetidning och
 kolorerade planscher kr. 9:—
 Idun m. Modet. utan kol. pl. » 7: 50
 Idun ensam » 5:—

Byrå:
 Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr.
 (Aftonbladets hus.)
 Prenumeration sker å alla post-
 anstalter i riket.

Redaktör och utgifvare:
FRITHIOF HELLBERG.
 Träffas å byrån kl. 12—1.
 Allm. Telef. 61 47.

Utgifningstid:
 hvarje helgfri fredag.
 Lösnummerspris 15 öre
 (lösn:r endast för kompletteringar)

Annonspris:
 35 öre pr nonpareillerad.
 För »Platssökande» o. »Lediga platser»
 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv.
 Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.

Alexandra Bildt, född Keiller.

Det är endast genom en lycklig slump jag blifvit satt i tillfälle att beledsaga detta förtjusande porträtt med några rader, och troligen komma Iduns läsarinor att hålla mig räkning för, att jag för dem, i damernas egen tidning, presenterar signora Alexandra Bildt.

Som Svenska akademiens stipendiat kom jag till Rom, dagen innan de kungliga silfverbröllopsfesterna togo sin början. Omöjligt att få rum; allt var på förhand upptaget. Slutligen fick ja på hôtel Colonna ett litet dåligt krypin för 20 francs. Men tjugu francs om dygnet för ett rum är något för starkt och alldeles för starkt för en fattig, svensk poet.

Emellertid hade jag aflagt visit i det svenska ambassadhotellet, palazzo Bolognetti, och där blifvit på det vänligaste emottagen af de förenade rikenas envoyé, kammarherre Carl Bildt. Och döm om min öfverraskning, när jag dagen därpå mottog ett bref, i hvilket jag på det älskvärdaste sätt erbjöds ett rum i palatset, tills festligheterna voro öfver. Att jag med tacksamhet be-

gagnade detta vänliga anbud, faller naturligtvis af sig själf. Och på så sätt kom jag att bo under det tak, från hvilket våra kära svenska färger svajade i Rom under konung Umbertos och drottning Margharitas silfverbröllop.

Det är också närmast denna rad af lysande fester, vid hvilka signora Bildt var en af stjärnorna, som föranledt Idun att intaga den af Roms högsta societet firade unga svenskans bild.*

Men signora Alexandra Bildt, »l'etoile du Nord», som hon ofta benämnes i »l'Italie», förtjänar äfven några tacksamhetens ord af en svensk i en svensk tidning för det utmärkte sätt, på hvilket hon långt nere i söder representerar gästfriheten och den husmoderliga älskvärdheten i nord.

Det är ingen så lätt sak, som man föreställer sig, att vara gift med en diplomat. Det fordras mycken medfödd takt och finhet, det fordras ännu mer. Konsten att där mannens diplo-

*Det porträtt Idun meddelar är taget efter en oljemålning af den kände norske porträttmålaren Ross.

En trogen vän är ett starkt beskärm; den honom hafver, han hafver en mäktig skatt.

Syrach.

matiska skicklighet slår slint, öfvervinna svårigheterna genom det kvinnliga behaget. Ett vackert leende från ett par rosiga, svällande läppar, ett bevekande ögonkast från en hänförande kvinna har mängen gång utträttat mer, än den slugaste diplomat förmått. Ja, det fanns en tid, då det var kvinnan och icke diplomaterna, som skötte politiken. Och det finns en och annan som påstår, att kvinnorna ännu i dag ha sitt finger med i politikens farliga, ständigt växlande spel.

Huru som helst: en diplomats hustru måste därtill ha nerver af stål, ty det fordras minns inga vanliga krafter att lika strålande, vid samma briljanta humör gå igenom en hel veckas fester, dag och natt, utan att hälsan lider. Hvad de måtte vara lyckliga, dessa kvinnor, har ni helt säkert ofta tänkt, som ila från fest till fest, som ständigt, i lysande toaletter, få bada sig i nådens solsken. Man tror så. Men det är ett misstag.

»Är ni inte glad?» frågade jag fru Bildt, när hon stod klädd att fara på middagen, konungen gaf för kejsaren i Kvirinalen.

»Glad!... Gud, hvad jag hellre skulle vilja stanna hemma!»

Det kom så osökt, så uppriktigt. Det låg en hel bekännelse däri. Nöjet var icke längre en fest, det var ett tungt, mödosamt arbete.

Och ändå såg jag i tankarne den svenska ambassadörens hustru, vacker som en blond Diana, stiga med ett strålande leende på läpparna uppför Kvirinalens marmortrappor.

Det är detta jag skulle vilja kalla uppoffring.

Hemma hos sin man och sin lilla dotter i den konstnärligt smyckade, med utsöktaste smak inredda våningen är fru Bildt sig själf — glad, rättfram, lifligt intresserad för konst och litteratur och med hjärtat varmt klappande för gamla Sverige. Det är ofta hennes språk färgas af hemlängtan — alltid då talet faller på Särö, som sett henne födas, och Marstrand, där hon sommaren 1889 första gången mötte sin blifvande man — Marstrand, hvars kala, otrefliga, uppbrända klippor och blommande ljunghedar stiga fram för hennes fantasi som hennes drömmars fjärran ö midt i all denna söderns härlighet.

Både fru Bildt och hennes man äro artistiskt anlagda naturer.

Hon egnade sig som ogift med stor framgång åt sångkonsten, och jag minns, att Arvid Ödmann i Marstrand var alldeles betagen i hennes röst och spådde henne glänsande triumfer på scenen. Hon sjunger ännu, sjunger lika vackert, men scenen är den charmanta salongen i palazzo Bolognetti och publiken för ögonblicket endast hennes man och jag.

Han är entusiastisk och framstående fotograf — den förste fotografen bland diplomater och den förste diplomaten bland fotografer, säger han själf. Och det betviflar ingen. Men han är dessutom lärd och en lärd af rang. Han har afslöjat Capistrani krönikas författare och är f. n. sysselsatt med att samla material till ett arbete om den heliga Birgitta — ett arbete som nog i sinom tid kommer att väcka åtskilligt uppeende, grundadt som det är på en sällspord känne-

dom om det gamla Roms och våra medeltida förhållanden.

* * *

Innan jag nu sätter punkt, vill jag ur en af Roms mest spridda tidningar »Il Popolo Romano» öfversätta följande lilla bit, hvilken jag tror särskildt skall intressera damerna. Den är tagen ur ett referat öfver en hofbal den 29 februari 1892 och lyder:

»Jag har också tecknat mig till minnes en vals, som dansades just i det ögonblick, då salen var nästan utrymd, under det de tre buffeterna voro upptagna. De dansande voro la signora Bildt och hennes man, svenske ministern. De återförde i mitt minne den vals, som man icke dansar mer, men af hvilken man ingenting annat begär, än just hvad den ger: förmimelsen af ett ögonblick, då man endast ser och känner en bäfvande hänförelse — svenskarnes vackra vals, när en enda själ eldar tvänne varelser och ett enda hjärta våldsamt klappar i takt med musiken, medan fötterna, liksom bevingade, föra de lyckliga till drömmarnes land...»

Så skrifer en italiensk journalist helt entusiastiskt, efter att ha sett vår distinguerade minister och hans unga hustru valsa tillsammans. Jag har icke sett dem valsa, men jag har i alla fall i deras gästfria svenska hem mottagit samma intryck: ett hjärta och en själ. Och kommer ni till Rom och har stigit två trappor upp i palazzo Bolognetti, där de svenska och norska fanorna hålla vakt, kan ni utan tvekan ringa: för landsmän ha dessa tvänne älskvärda människor äfven ett enda ord: välkommen!

Daniel Fallström.

Undine.*

Hon granskar sin bild uti slipadt glas.
Den skylätta baldräktens silfvesgas

Har lenaste skiftning i världslig säf

Och silfrade trådar i luftig väf.

Hon är ungdomsskön.

Hon är hvit som snön.

På blondfrusig hjässa brinner

En stjärna smaragdegrön.

Och solsjädern, svandunsfransad och hvit,
Bär målning, som vore den andad dit.

Den blefröda skon är sirligt lätt,

Och hudfärgad handske sluter så tätt.

Och profilen sen —

Hur ädel och ren,

Och ögat hur klarblått, finden

Hur rund och persifolen!

* I gamla sagor förtäljes, huru »Undiner» eller hafsjungfrur kunna genom kärleken till en ädel man blifva besjälade och förvandlade till människor.

Men blicken är sorgsen, och munnens min
Är midt under löjet gäckande fin.

Hon känner sin trollkraft, vet att hon kan
I bojar fjättra den starkaste man.

Men ondskefull... Nej,

Det är hon visst ej.

Hon ser på lifvet, som vore

Allt, allt ett grannt fonterfej.

Figureerna roa för stunden, och

Där finns fanske hjärta bak guldsmidd rof.

Men ingen, slätt ingen mäftar lifväl

Att väcka Undines slumrande själ.

I hvirvelns ring

Hon föres omkring

Och finner med bitter trånad

Blott bubblor — och ingenting.

O, kan under skal, så finslipadt glatt,

Väl trånaden dana en pärlesfatt;

O, kan under världslig hvirvellef

Ett hjärtblad spira i fågring vef?

Det rena plär bo,

Det friska gro,

Det ädla härligt danas

I kärlek, änger och tro.

* * *

Hvar finns han, den riddare from och god,

Som sfingrar förtrollningens töckenstod

Och visar Undine ett rifare mål

Än detta att vara säsongens idol?

Som väcker en själ...

Hvar finns han väl,

Du tid, du fåfänga lustars träl?

Anna Knutson.

Franska seder och svenska.

Af Inés Wigert. (Ib.)

Huru ofta hör man inte talas om fransk ytlighet, franskt lättsinne! Den föreställning svenskarna i allmänhet göra sig angående franska seder och bruk är dock sällan grundad på sakkänedom. Oftast stöder man sitt omdöme endast på de franska romaner, komedier, operetter och varietésällskap, som man lärt känna i Sverige. Eger man då tilika den erfarenhet, som några månaders vistelse i Paris ger, så anser man sig själf fullt hemmastadd i franska förhållanden, och man besinnar ej, att hvad man därunder studerat i allmänhet endast varit gator, butiker, hoteller, inackorderingsställen, teatrar, varietéer och danslokaler, hvilka senare ställen alla befolkas mera af utlänningar än af fransmän.

Högst få utlänningar lyckas någonsin kom

ma in i en verkligt fin fransk familj, ty fransmannen upplåter ej gärna sitt hem för utlänningar; han är alltid artig, men aldrig gästvänlig. För att tillfredsställa artighetens fordringar bjuder han en resande på en eller annan déjeuner och dîner, men det är ej så svensken lär känna fransmannens hemlif, deras seder och bruk, lika litet som en fransman efter en eller par månaders vistelse å Grand Hôtel har lärt känna svenskarnes.

Fransmannen är varmt fästad vid sitt hem; ej så att han någonsin skulle kunna beträdas med denna formliga dyrkan för liflösa ting, som gör hemmets medlemmar till slafvar för en öfverdrifven lyx, som ej motsvarar husets tillgångar, ett missförhållande, som redan vid vårt första inträde i ett hem möter oss i form af mångdubbla gångmattor, öfverdrag och nedfällda rullgardiner. I Frankrike anses matorna vara gjorda att gå på, soffor och stolar att sitta på och bord att ställa saker på. Det finnes inga hvardags- och helgdagsrum; salongen är det rum, där man samlas i hvardagslag, och när mattor och möbelyg blifva blekta och slitna, förnyas de. Med ett ord, i Frankrike äro möblerna till för människornas skull, och ej människorna för möblernas. Hvad som fäster fransmännen vid hemmet är ej de mer eller mindre gamla eller nya möbler, som där finnas, det är barndomsminnena, de gemensamma intressena, familjebanden; och denna deras känsla för det egna hemmets helgd är så stor, att hemmet, släkt och vänner, ja, t. o. m. husets tjänarinnor respekteras äfven af de fransmän, för hvilka andras hem och i allmänhet allt annat i världen ej längre är heligt. Äfven när en fransman bedrar sin hustru, förblir han artig och förekommande mot henne; hvad helst han är utom hus, i sitt hem är och förblir han dock en gentleman, mot sina barn en god far. Ja, till och med i de hem, där äktenskapsband i det närmaste helt och hållet lossats, binder dock familjebandet; man kan upphöra att vara man och hustru, men man upphör ej att vara far och mor.

Hur man i Frankrike fruktar allt slags dåligt inflytande på barnen visas t. ex. däraf att en tjänarinna, hvars rykte ej är tadelfritt, har den största svårighet att få plats i ett hederligt hus, och att man aldrig i en familj antager en ogift amma. I hem, där mödrarna ej själfva vilja eller kunna uppfostra sina barn, anskaffas från landet en gift bondhustru, som för sin amtjänst är så rikligen aflönad, att hon, när tiden för hennes frivilliga landsflykt är slut, medför ett visst välstånd till det fattiga hemmet. De familjer, som af ett eller annat skäl ej vilja taga en amma i huset, sända sina späda barn till landet att uppammas och skötas af någon redbar bondhustru. Barnen kvarstanna vanligen hos denna fostermoder, till dess det är tid att tänka på deras undervisning, då de sättas i skola, företrädesvis i någon klosterpension, ty dessa äro fortfarande de mest ansedda i Frankrike. Guvernanter och privata lärarinnor äro ej väl anskrifna i Frankrike, och det antages allmänt att bland dem finnas många skeppsbrutne på lifvets ocean. Falsk måste alltid deras ställning bli i ett land, där de nödgas bryta mot den allrådande konvenslag, som hindrar hvarje ogift s. k. bättre kvinna, hon må vara vacker eller ful, ung eller gammal, att någonsin visa sig ensam på gatan; där ungdomen vaktas så strängt, att en flicka aldrig ens i hemmet för ett ögonblick lämnas ensam med en manlig kusin eller vän, ja, icke ens med sin brudgum, förrän presten välsignat deras förbund

och de enligt kyrkan äro oupplösligt förenade med äktenskapsband.

De franska konvenslagarne äro så stränga, att en flicka på gatan måste gå vid sidan af eller framför sin vaktare och i en salong inträda före modern eller dennas ställföreträdarska, så att denna ej ens för ett ögonblick må förlora henne ur sikte; på baler dansar hon endast fransöser eller möjligen undantagsvis med mammans särskilda tillåtelse en polska, men valsen hör till den förbjudna frukten, som hon först får smaka, då hon är gift. Hennes teaterbesök inskränka sig till operan och Théâtre Français, hennes läsning till la bibliothèque rouge et la bibliothèque chrétienne.

Det kan tyckas egendomligt, att romanen och komedien, för att inte tala om operetten och varietén, kunna vara omoraliska, slippriga, ja cyniska i ett land, där ungdomen uppfostras så strängt. Förklaringen ligger däri, att de franska författarne svårigen kunna i en enligt franskt recept uppfostrad flicka finna stoff till en intressant romanhjältinna, och därför nödgas de börja, där de engelska romanerna och de tyska komedierna vanligen sluta, vid giftermålet.

Vill då en fransk författare vara moralisk, börjar han med att slå ihjäl den äkte mannen, det enda sätt, hvarpå han kan förskaffa sig en hjältinna, som äger rättighet att handla fritt, att lära känna och älska den man, som skall bli hennes.

Är författaren däremot mindre moralisk, börjar han visserligen också med giftermålet, men hon låter den äkte mannen lefva, ja, han låter honom till och med lefva undan ganska tappert. Den unga kvinna, som uppfostrats så strängt, men som nu, sedan hon blifvit bunden, är så fullständigt fri, låter han under tiden kasta sig i nöjenas vimmel och söka trösta sig genom att missbruka den frihet, man gifvit henne, och så är romanen färdig.

Visserligen vore det mera förenligt med sanningen att säga, det hustrun i dylika fall oftast söker sin tröst i religionen och nöjer sig med att endast blifva en god mor, men för herrar författare blir ju härigenom den sista villan värre än den första, ty då är ju åter den franska kvinnan omöjlig som romanhjältinna. Därför nödgas också de franska romanförfattarne välja mellan att framställa mannen, som bedrar hustrun, eller att skildra hustrun, som bedrar mannen, när de icke vilja söka sina romanhjältinnor bland änkor eller bland de olyckliga, hvilkas hela lif är ett enda bedrägeri mot sig själfva.

Och däraf att den redbara kvinnans lif i Frankrike erbjuder ämne hvarken till roman eller komedi, utan dessa måste sökas utom dygdens kyska boning, sluter man sig till, att osedligheten i Frankrike är större än i Sverige, ty här skulle naturligtvis ej kunna uppsökas stoff till sedeslösa skildringar sådana som brott inom och utom äktenskapet, och finnas de, så kan det visserligen vara intressant att tala därom, men det är skandalöst att skifva därom.

De svenska författarne behöfva ju ej heller välja sådana ämnen; de hafva ej att skildra nationalfel sådana som ytlighet och lättsinne; de kunna till sina hjältinnor välja den starka kvinna, kvinnan »i sino pryddo», uppfostrad genom samundervisning, gatupromenader, skridskoåkning och ridpartier utan »förkläde» men med eskort, kälkpartier med ty åtföljande små utvårdshussupéer utan »förkläden», baler med två à tre »förkläden» för ett femtiotal flickor, femterads-teaterbesök utan »förkläden» och va-

rieté och maskeradbesök med eller utan »förkläden»; lägger man därtill en eller annan Pariser- eller Tysklandsresa, också utan »förkläden», så kan våra svenska flickors uppfostran anses grundligt afslutad. Huru många värdiga hjältinnor finnas ej där, huru många intressanta, men oskrifna romaner!

Huru mycken osökt dygd finnes det ej hos den unga flicka, som, dresserad i frihet, kunnat bibehålla så sant moraliska begrepp, att hon aktar läkaren som ett godt och lysande parti och, om så behöfs, själf gör sig till sjuksköterska för att vinna honom eller någon annan, men som föraktar och ej ens kan nämna vid namn den sjuksköterska, som studerat nog för att i vissa fall kunna göra samma tjänst som läkaren, d. v. s. rädda lif.

Och under det den franska flickan trots sin i öfrigt stränga uppfostran helt oblygt kan tala om, att hon har hopp att få en syster eller bror, en nevö eller nièce, ja, t. o. m. att hon en dag, sedan hon blifvit gift, möjligen ock blir mor, så är den svenska flickan nog sedesam och blyg att ignorera lifvets stora mysterium, och hon, som kan se allt, höra allt, läsa allt, vore det ock själfve Zola, hon kan ej utan blygsel se en kvinna, som skall bli mor; hon rodnar vid blotta tanken på, hur opassande Skaparen inrättat allt i naturen. Detta är den sanna moralen, och därför kunna vi fortsätta att tala om »fransk ytlighet» och »franskt lättsinne».

Kvinnornas världsutställning.

Brefkort från Iduns Chicago-korrespondent.

Chicago-utställningen är nu officiellt öppnad, ehuru det nog tager minst en månads tid, innan den kan anses färdig. Grå och ruskig, som vanligt hos oss, randades den 1:sta maj, den af tusen efterlängtdade dagen. Den »Hvita staden», såsom utställningsplatsen i sin helhet här benämnas, skulle just behöft Frankrikes blå himmel, klara solsken och varma majvindar för att framstå i sin rätta skönhet. Men tack vare de amerikanska tidningsreferaterna, hvilka synas hafva monopol på amerikansk inbillningsförmåga och entusiasm, är hela tillställningen tillräckligt »färglagd» och världen slagen med häpnad. President Cleveland anlände i behörig tid och tryckte på den redan så mycket omskrifna elektriska knappens, som ägde förmågan att sätta hela det slumrande maskineriet i gång, i närvaro af ½ miljon åskådare. Denna människomassa kom nästan uteslutande från Chicago ensamt, emedan få främlingar ännu anländt hit.

Ovedersägligen var dock öppnandet af utställningen något verkligt storartadt. Tal höllos, hundratal flaggor hissades på hundratal nationers och staters byggnader under salut från amerikanska kanoner. Och de trötta, mörka människomassorna, som likt svarta floder framvältrade på den »Hvita stadens» leriga gator och öppna platser, löpande fara att hvilket ögonblick som helst blifva nedtrampade i dyn af beridna poliser och kavalleri, kände sig likväl vid åsynen af så mycken härlighet belönade för alla utståndna vedervärdigheter. Efter intagen lunch i Administrationsbyggnaden och en hastig öfverblick af de olika ländernas utställning i manufakturpalatset företog presidenten en tur i vagn kring utställningsplatsen, hvarefter han redan vid femtiden lämnade den Hvita staden för återvända till Washington. Han lofvade dock att senare på sommaren återkomma i sällskap med Mrs Cleveland och »Baly Ruth», såsom presidentens späda dotter kallas af hela amerikanska nationen.

Omkring Svenska villan, hvilken i sin mörkt hållna färgton skarpt aftecknar sig mot de närliggande krithvita palatserna, hade nära ett tiotusental svenskar samlats för att öfvervara öppnandet af densamma. Svensk-norske ministern Grip och kommissarien hr Arthur Lefler höllo tal från en för tillfället rest altan vid ingången. Svenska och amerikanska flaggorna hissades under de traditionella hurraropen. Svensk sång utfördes af härvarande

svenska klubb och därefter intogs middag i herr Robert Lindbloms närbelägna restaurant.

Öppnandet af Kvinnornas byggnad är naturligtvis för Iduns läsarinna af ännu större intresse. De därmed förenade högtidligheterna egde rum i byggnadens stora sal, The Hall of Honour, dekorerad i hvitt och guld samt i öfrigt prydd med flera större väggmålningar, utförda af kvinnliga artister. På en upphöjning vid västra ingången voro platser anordnade för härvarande kvinnliga ombud från olika nationer, officierande medlemmar af the Board of Lady's Managers, m. fl. Denna plattform var utmärkt smakfullt prydd med tropiska bladväxter, blommor samt de amerikanska och spanska flaggorna. Vidare såg man bland denna härlighet Pensylvaniens vidtberömda bord, hvar på hvilade den ännu berömdare spiken och, på ett annat bord af mexikansk onyx, hammaren. Själfva ceremonierna inleddes med uppspelandet af en marsch, komponerad af fru Ingeborg von Bronsart. Sedan framsades en bön af miss Ida Hultin, och därefter utförde orkestern ännu ett musikstycke, denna gång en dramatisk uvertyr, komponerad af miss Frances Ellicot från London. Så upplästes af författarinnan miss Wilkinson från Chicago ett i mitt tycke mycket färgigt ode, och ögonblicket var ändligen kommet för mrs Potter Palmer att framsäga sitt utmärkt väl skrifna festtal, hvilket jag skulle önska i sin helhet meddela Idun's läsarinna. Dock tid och utrymme saknas. Emellertid rörde sig talet till en stor del om lösningen af det svåra problemet, kvinnofrågan.

Dock märkligare än talet och såsom ett beaktansvärdt tidens tecken syntes mig talarinnan själf, helt enkelt en källaremästares hustru, visserligen mångmillionär, stående där såsom dagens drottning, omgifven af ett hof af verkliga hertiginnor och prinsessor, i hvilka ådror Englands, Spaniens m. fl. länders blåaste blod flyter, och hvilka namn äro bland de stoltaste, som deras fädernesland kunna berömma sig af.

Mrs Potter Palmers tal mottogs af stormande bifallsyttringar, och nu räcktes henne den gyllene spiken och hammaren. Med ett förtjusande leende och under försäkringar, att rollen af snickare var alldeles ny för henne, mottog hon de kostliga verktygen och närmade sig det iordningejorda trästycket, som låg på bordet bredvid henne. Nu slog hon under andlös tystnad från de närvarandes sida ändligen in den famösa spiken, utan att, hvilket man tycktes hafva väntat sig, slå sig själf på fingrarna en enda gång. Orkestern uppstämde »America», och sedan miss Hultin uttalat välsignelsen, återstod ej mera af programmet än de korta tal, som höllas af några bland de utländska representanterna, såsom Englands, Tysklands, Italiens, Skottlands och Rysslands. Detta senares landsrepresentant, prinsessan Mary Schakovskoy, syntes vara den, som tog hvarje hjärta med storm. Hon är begåfvad med denna säregna skönhet, som gör den fint bildade ryskan så hänförende. Okonstlad och nästan rädd framträdde prinsessan och höll, såsom hon själf sade, sitt första tal och detta till på ett främmande språk. Dock, man kritiserade ej nu, man knappast lyssnade, man endast hänfördes af så mycken sann kvinnlighet.

Bland de distinguerade damer, som innehade hederplatserna i mrs Potter Palmers närhet, märktes också friherrinnan Thorborg Rappe, hvilken alla Chicagotidningarna omnämna som en af de förnämsta besökande vid Chicago-utställningens öppnande.

Dock Sveriges och Norges förenade namn äro utplånade från sin plats bland jordens alla nationer i Administrationsbyggnaden. Ledsnad grep vid denna underrättelse hvarje svenskt hjärta, och nu vallfärdas till den tomma panel, hvarifrån Sveriges och Norges namn blifvit strukna, såsom till en nyss ifyllt graf.

Signe Ankarfelt.

I hushållspenningfrågan.

Den utlysta pristäffingen i denna fråga synes ha omfattats med lifligt intresse, och 32 skrifter ha ingått inom den utsatta tiden, den 20 dennes. Så snart vi hunnit genomgå dem, skola prisen utdelas och de belönade uppsatserna införas i Idun.

Hvita mössan.

En norrländsk värbild af J. F.-lm.

Våren var kommen, inte blott i almanackan, utan ock i luften, icke blott till Ystad, utan ända till Haparanda, vittnande hvad en mild, men samlad kraft kan åstadkomma. Ännu visade väl Bore en skynt af härsklustnad inom sitt privilegierade område norrut, dock var det numera bara i skuggan han hade något att säga, motvilligt öfverlättande solsidan åt den unge inkräktaren.

I en af våra nordligt belägna städer började nu, som vanligt vid denna årstid, vadhållningarna. Frågan gällde, när den första ångaren skulle lyckas arbeta sig genom is-srjän fram till kajen, och vadet — med stort intresse omfattadt af finsmakare — en finare ångbåtsmiddag. Men äfven andra in-tressen stodo, kan man säga, på spel vid första ångbåtsankomst. Med den väntades nämligen censorerna för studentexamen; och att de väntades med oro och hjärtklappning, behöfver väl knappt tilläggas, icke bara af studentkandidaterna själfva, utan kanske ännu mer af deras föräldrar, anhöriga och vänner. Värst uppfyllda af bäfvan och räddhåga voro väl ända de stackars mammorna.

Mätte nu bara törnrosorna och alla andra blommor slå ut i full blomning till den stora dagen! Och huru skulle de väl kunna motstå så mycken värmande sol från modersögon, så mången öm smekning af vårdande händer; de borde nästan kunna förnimma något af sin stora bestämmelse. — Så började hjärtat klappa igen på ett oroväckande sätt — tänk om, ja om han ej går igenom!

På sig själf tänkte hon icke, endast på honom, den arbetsamme, allvarlige sonen. Hon mindes honom ej annorlunda än lutad öfver boken. Han var hvarkan sluten eller inåtvänd, men hans sinne hade aldrig varit lekfullt eller pojaktigt — han hade ej haft tid att vara riktigt ung. Och det välsignade latinet, den värsta hållhaken.

Redan någon vecka före censorernas ankomst höras med en viss, undertryckt ångslan sådana frågor korsa hvarandra: »när komma de?» »hafva de telegraferat?» »hvar äro de nu?» och när det slutligen heter: »de äro här!» blir hela staden som gripen af något ovanligt, af ett lifligt deltagande i hvad som förestår.

Storgatan företer en rörlig anblick. Hvita mössor från både när och fjärran skynta fram bland de promnerande. Öfverallt i närheten af allmänna läroverket grupper af väntande och samtalande. Unga flickor i mängd med doftande, bandprydda buketter. Flaggning och... ja, högtidsstämning med ett ord.

Alla blickar riktas med oro och hopp dit upp till läroverksfönstren. — Det hjälper dock ej — det går ej fortare för det. Nu mätte dock någon signal gifvits däruppifrån. De väntande skynda närmare skolans trappuppgång. Ett ögonblicks andlös tystnad. Nu! Hör, hur det dånar i trappan! Det är goda tecken — de störta ned, alla på en gång, som en lavin, och alla med hvita mössor! Jubel och hurrarop. Hej, hur de gamla gymnasistmössorna flyga omkring för vinden! De unga flickorna skynda att smycka de lyckliga segervinnarne med blommor, buketter och kransar. Bröset räcker ej till för all denna »yttre utmärkelse», det hotar redan förut att sprängas, så öfverfyllt af inre glädje. Då räckes här och där ett paraply.

På ett ögonblick är det utspändt och fyllt med blommor. Så, nu blir det litet ordning i den glada, öfverförtjusta villervallan. De ordna sig i procession. Högt buren svajar skolans fana främst, och i marsch aftågar man under toner af »Sjung om studentens lyckliga da'r!»

Ja, det är den ena, den önskade, lyckliga lösningen. Den andra, om också ej så olycklig, som först kan tyckas, är dock den så mycket fruktade.

Det dröjer länge efter signalen — eller var det alls ingen signal? Kanske sågo de orätt? Nej, de komma, men så långsamt, så dröjande. Ingen sång, intet hurra! Allt är tyst. Där äro de. Tårskynda blickar hafva redan sett, hvem som saknas. Sakta glida doftande rosor ur små skälfvande händer — ned på marken att förtrampas!

»Kuggad.» Och dock huru mången har ej först efter den motgången visat, hvad han duger till, om han rätt vill.

Huru som helst blir det nu emellertid fest på aftonen, familjefest i stor skala. Supfester för hvita mössans invigning höra nu här uppe hos oss lyckligtvis blott till det mörka för-gångna.

Något är väl förut förberedt till festen, men en hel del återstår ännu att ordna och arrangera på de få timmarne, och de unga värdarne hafva fullt upp att göra. Men när allt är färdigt och de i sin blomsterskrud gå sina gäster till möte i festsmyckad sal, ingen skulle då kunna spåra ett tecken af trötthet i deras glädjestrålade anleten. —

Det stora kaffebordet, som upptog mest hela salens längd, är borta. Och nu börjar balen. Ej efter vanliga stela, afmätta regler, — nej, en studentbal! Sång och tal, de unga männens första offentliga tal. De klinga ju riktigt manliga och vackra från ungdomliga läppar, ibland med en fläkt af inspiration. Och så, i ett nu, sitta de högt uppe på de forne kamraternas axlar, i triumftåg burna rundt omkring salen. »Dåne liksom åskan bröder.» Man ryckes med, gammal och ung. De hvita mössorna svängas däruppe till hurraropen, och ingen kan midt ibland så mycket varmt, pulserande lif vara en oberörd, okänslig åskådare.

Festen är slut. Men främst bland ljusa, glada minnen skall alltid detta dygn förblifva — ett dygn utan natt, blott idel vårfrisk, löftesrik morgonrodnad!

Före sommarferierna.

För litet hvar af våra läsarinna torde helt visst sommaren medföra ett eller annat afbrott i det jämna hvardagslif, som annars lefves året om: staden flyttar ut till landet, resor och badortsjourer planeras, och äfven för dem, som ständigt äro bosatta på landsbygden, bringar sommarens friluftslif en särskild prägel åt de ljusa dagar, som stunda. Vi våga dock hoppas, att de många, för hvilka Idun haft lyckan bli en kär vän, ej heller framdeles vilja sakna hennes veckovisit, och uppmana därför särskildt våra kvartals- och halfårsprenumeranter att ju förr dess hellre förnya sin prenumeration till det med juli ingående andra halfåret, innan sommarens öfriga planer behöfva upptaga deras uppmärksamhet.

Idun kommer allt framgent att allvarligt sträfva för de svenska kvinnornas intressen

och har härvid glädjen att påräkna ett kraftigt stöd af den *allt vidare och utmärktare medarbetarstab*, hon samlat omkring sig. Idun skall under den kommande tiden ej spara någon möda eller kostnad att lämna *ett gediget, intressant och omväxlande innehåll*. Planen för tidningens verksamhet blir i hufvudsak oförändrad: kvinnoporträtt, intressanta noveller och god poesi, vägledande uppsatser i *alla ämnen, som röra kvinnans verksamhet i och utom hemmet*. Det intressanta erfarenhetsutbytet mellan våra läsarinor på afdelningen för »Frågor och Svar» kommer naturligtvis att fortgå, äfvenså de kostnadsfria läkareråden och matsedlarna för hvarje dag, hvilka vi ämna någon gång utvidga med äfven *matsedlar för vegetarianskt bord*, såsom ofta har begärts. Och vår »Hjälpreda» skall ej förtrötts att frambära sina rika skatter af praktiska råd och rön.

Iduns romanbibliotek kommer att bli synnerligen valdt och intressant. Sedan den nu pågående följetongen af Elin Ameen — hvilken redan väckt allmänt intresse — avslutats, komma vi att bjuda på: *en fängslande originalroman, »En gammal historia», af vår utmärkta författarinna professorskan Helena Nyblom; en novell af vår redan ryktbar vordna skriftställarinna Selma Lagerlöf; en förtjusande idyll, »Konstnärens kärlek», af Charles Fuster, en bok som i Frankrike väckt det största uppseende för sin färgning och nobla ton; likaledes är fröken Mathilda Roos' med det största intresse motsedda nya berättelse fortfarande under arbete för Iduns romanbiblioteks räkning.*

Äfven i år förbereda vi ett illustrerat, rikhaltigt julnummer med bidrag af våra förnämsta skriftställare, som på intet vis kommer att stå efter de senast utgifna, hvilka allmänt erkänts tillhöra det bästa, som jul-litteraturen bjudit. Detta nummer blir en värdefull julgåfva till alla våra prenumeranter.

Iduns Mode- och Mönstertidning kommer fortfarande som hittills att tillhandahållas Iduns prenumeranter till det för en svensk modetidning enastående billiga priset och utkommer med ett åttasidigt rikt illustrerat nummer i månaden, åtföljdt af en stor bilaga med talrika tillklippnings- och handarbetsmönster af stor praktiskt värde. Hvad särskildt Modetidningen angår förberedas för våra abonnenter högst förmånliga öfverräskningar.

Före sommarferierna och sommaromsorgerna — förnyen därför genast Eder prenumeration på Idun och Iduns Mode- och Mönstertidning efter nedanstående kända billiga pris:

Idun med illustrerat ro-	1/2 år	1/4 år
manbibliotek	2: 50	1: 50
D:o d:o med Modetidn. utan		
kol. planscher	3: 75	2: 15
D:o d:o jämte planscher	4: 50	2: 50

Bevingade vänner.

1.

Några ord om kanariefågeln och dess vård;

för Idun af *L. E Björkman*.

(Forts.)

Det har redan påpekats, att buren bör vara rymlig, så att fåglarne kunna öfva de muskler, som användas vid flygandet. Denna rörelse är för dem nyttig såsom gymnastik, men äfven som en förströelse. Sittpinnarne böra vara tjocka, så att fågeln griper om dem på midten med klorna, hvars spetsar därigenom slitats något. Skulle det

oaktadt, hvilket ofta händer, klorna bli för långa, böra de med en hvass sax klippas helt försiktigt. Genom att under denna operation hålla dem mot dagern, ser man hur långt det köttiga går fram i klon och undviker att klippa så långt tillbaka. Det är bra, om buren är försedd med ett särskildt badrum; eljes kan man ibland sätta in ett litet fat med kylslaget vatten på bottnen af buren. En sjuk fågel bör dock icke få bada; efter ett bad blir han alltid sämre. För öfrigt äro de burar trefligast och lättast att hålla rena, hvilka äro enkla och utan onödiga grannlåter.

Hvar eller hvarannan dag bör bottnen af buren rengöras och beströs med ren sand, helst vit hafssand, men där tillgång på sådan ej finns, kan man begagna ren gul sand. Sanden användes icke blott för renlighetens skull, utan äfven till förtäring; den främjar matsmältningen.

Kanariefåglarnes födoämnen utgöras hufvudsakligen af hamprö, kanariefrö och ryppsfrö. Hampfrö böra de dock ej hafva mycket af, eljes blifva de för feta. Kanariefrö anses göra rösten hård, hvarför det icke gifves åt de fina rullångarne. Dessa ger man nästan endast sommarrypsfrö, som i följd af sin oljiga beskaffenhet håller strupen mjuk, utan att, såsom hampröet, göda fågeln. Behöfver fågeln stärkande föda, ger man honom finhackadt, hårdkokt ägg, dock icke för mycket. Socker och smak bör fågeln aldrig hafva, men väl grönt om sommaren; en bit äpple om vintern skadar ej heller. Då fåglarne häcka, få de, jämte ryppsfröet, så mycket hårdkokta ägg de vilja hafva, och när de hafva ungar, må de gärna få kanariefrö och hamprö m. m.

Rent, friskt, men om vintern icke allt för kallt dricksvatten böra fåglarne få hvarje dag.

En ytterst viktig sak är det, att fåglarne aldrig utsättas för hastiga temperaturväxlingar eller drag. Fel emot denna regel torde vara orsaken till de flesta dödsfallen bland kanariefåglar, isynnerhet bland de ömtåliga rullångarne. Det behöfs icke mera, än att man vintertiden, utan att flytta fågeln till ett annat rum, öppnar ett fönster, då t. ex. rummet skall luftas, för att grundlägga en sjukdom, från hvilken fågeln aldrig tillfrisknar. Däremot behöfver temperaturen icke vara så särdeles hög, 15 å 18 grader. I ett ljusst, soligt rum trifs fågeln bäst, dock bör han icke blottställas för allt för svår solhetta; skiner solen på själfva buren, bör denna dock stå så, att där finns någon skuggig plats för fågeln att sitta på.

Ofta plågas kanariefåglarne af ohyra. Denna fågelohyra hör till spindelsläktet och hemsöker djuren endast om nätterna, hvaremot den om dagarna sitter dold i springor och hål i buren och pinnarne. Om man riktigt noggrannt tvättar buren och pinnarne med fotogen och för säkerhets skull om några dagar upprepar denna tvätt, kan man vara viss på att fullständigt hafva förstört ohyran. Buren kan efteråt sköljas i vatten, för att befrias från en del fotogen. Fotogenlukten skadar ej fågeln.

Häckburar finnas i många fasoner. Fåglarne äro icke så nogräknade; dock är det ett misstag då man tror, att boet bör sitta i mörker; ljuset, icke solken, må gärna få tillträde till boet. Att fullständigt redogöra för afveln skulle blifva för vidlyftigt för denna uppsats. Det må emellertid påpekas, att, om det är rullångare man vill uppföda, böra båda föräldrarna vara af utmärkt stam inom rasen samt individuellt oklanderliga. Hanen bör sålunda vara en mycket god sångare samt frisk och stark. Det är af lika stor vikt, att honan är icke blott frisk och stark, utan äfven att hon härstammar från utmärkta föräldrar, ty ungarne ärfva sina anlag likaväl efter modern som efter fadern.

Under hela tiden, från det ungarne äro kläckta, böra de så mycket som möjligt skyddas för att höra fula ljud, isynnerhet från andra fåglar. Har man simpla kanariefåglar eller fångna skogsfåglar, måste de förvisas till ett rum, hvarifrån de ej höras af kanarieungarne, ty dessa äro mycket lärtagna, och fula ljud äro lättast att åstadkomma.

När unghanarne börja försöka sig med att drilla, sättas de i sångskolan, det vill säga de insättas i så kallade sånglådor, enkla trälådor med en sida försedd med stålträdsgaller, hvilken sida efter ett par dagar äfven täckas till, så att fågeln sitter i skumt rum. Den bästa rullångare man har sättes i en bur i samma rum. Med ledning af hans sång öfva sig nu ungarne, tills de efter två å tre månader äro utlärdade, då de åter få fröjda sig åt dagens ljus.

* * *

I denna uppsats har ämnet icke kunnat behandlas så omständigt, att det på långt när blifvit ut-

tömdt. Den som önskar inhämta fullständigare kännedom, måste sålunda hänvisas till facklitteraturen. Mig veterligen finns emellertid på svenska ingen *duglig* bok rörande detta ämne. Jag vill därför hänvisa till ett par tyska böcker, nämligen: »Der Kanarienvogel. Von Dr Karl Russ», (Hannover, Carl Rümpler); och »Rathgeber für Pflege, Zucht, Gesangs-schulung der Kanarien-Edelroller, von Friedrich Wischmeyer» (Herrmann Kayzers verlag, Kaiserslantern).*

Om jag lyckats i min uppsats hos en och annan af tidningens ärade läsarinor väcka intresse för rullångaren, denne alla befrädrade sångares mästare, bör jag väl också lämna upplysning om, hvar dylika fåglar finnas att få köpa. Huruvida sådana verkligen goda finnas i Sverige att få, är mig obekant. Själfr har jag födt upp hundratals och lyckats förträffligt, så att mina fåglar voro fullt jämförliga med de tyska, men efter flyttning till annan bostad, där lämplig lokal icke fanns, fick jag upphöra med afveln. I Tyskland uppfödas årligen flere hundra tusen af dessa fåglar, men mycket bedrägeri bedrivs med handeln. En uppfödare, som jag kan rekommendera, är Gerichtssekreter Wilh. Böcker i Wetzlar. Bland fågelhandlare tror jag mig kunna förorda hr R. Maschke i St. Andreasberg, Harz.

Det är af vikt, att det sommarrypsfrö, som fåglarne fordras med, är af god beskaffenhet. Sådant finnes hos hr David Sachs i Quedlinburg, af hvilken jag köpt frö i flere år.

I skuggan.

Berättelse af *Ernst Lundquist*.

(Forts.)

Nästa ökstokspassagerare blef fröken Malm. Men kan man tänka sig en sådan listig gammal kokett! Då farkosten kommit några årtag från land, såg man henne ta upp någonting ur piratens mystiska djup, och hvad var det, om inte ett gädd-drag! Så förtänksam hade ingen af de andra varit. Nu fick hon ju vara på tu man hand med den medgörlige Karsten i tre kvarts timme, medan de andra endast fått koappa tio minuter hvar. Han hade då verkligen en engels tålmod, där han satt och kafvade af och an på sjön, från den ena ändan till den andra, och sedan draget väl kommit i vattnet, såg hon inte åt det eu enda gång, den otäckan! De talade oupphörligt, men man kunde inte urskilja hvad de sade, och det fastän det var så tyst på stranden, att man hörde sin egen andedräkt.

Men det strecket hade Domsbasunen inte gjort för intet! När hon kom i land, möttes hon genast af en skärande ironisk fråga från Hortense:

»Nå, han ville inte nappa, tror jag?»

»Han — hvilken han?» frågade fröken Malm djupt förolämpad.

»Fisken, naturligtvis!»

Men hade Karsten nyss blifvit öfverlistad af guvernanten, så tog han nu sin skada igen. De öfriga flickorna expedierade han i en handvändning — ett par tre raska årtag och så tillbaka igen genom vassen fram till bryggan. De tjocka länsmandöttrarna afstodo frivilligt, de voro rädda att gå i båt.

Och nu var det endast lilla pyret kvar.

Fanny såg, att han hjälpte henne i ökstoken så varsamt och ömt, som om hon varit hans gamla mor — de andra flickorna hade fått hjälpa sig själfva, de —, och så sköt ökstoken som en pil öfver den lilla sjön, ända bort till det branta berget, och där gled den långsamt af och an med ljudlösa årslag i den

* Sedan ofvanstående skrefs, har författaren af denna uppsats utarbetat en bok rörande detta ämne, och torde den väl snart nog blifva tillgänglig i bokhandeln.

svala sköna skuggan, och långa stunder stod den alldeles stilla. De sysslade med någonting därborta, men man kunde inte se hvad det var. Men då ökstocken ändtligen efter nära en timmes förlopp kom sakta, liksom motvilligt glidande mot bryggan, såg man, att Maggie hade fäst den ena af de jättestora näckrosorna på bröstet, och han hade den andra instucken under snöret kring sin eldröda filthatt.

»Det var förskräckligt, hvad ni ha varit länge,» smattrade Domsbasunen med knappast dämpadt ursinne.

»Jag började nästan tro, att Maggie också hade tagit fiskredskap med sig,» inföll Hortense.

Men Fanny teg och konstaterade endast, att pyret såg lika hopplöst olycklig ut nu som förut, kanske en enda liten nyans mindre ledsen vid lifvet. Äfven öfver Karstens ansikte låg en skugga af manligt allvar, som klädde honom.

Nu blef det uppbrott i en hast, ty solen lutade starkt till nedgång; den satt redan i toppen på en af de högsta björkarna bakom dem. Efter mycket hojtande fick man ändtligen fatt i Agathon, som kommit öfver Malmströms dikter och fördjupat sig i dem, liggande på magen i blåbärsriset och läsande sida efter sida med ett uttryck af öfverlägset hän och förakt. Honom skickade man att ta reda på löjtnanten, som mycket riktigt upphittades, sofvande i poetens hängmatta, och efter tämligen lång väntan satte den ungdomliga skaran sig i rörelse.

»Ja, herr Karsten blir min kavaljer, det är öfverenskommet,» sade fru Fanny. »Gå ni, flickor, vi bilda eftertruppen.»

Det var ingen hjälp, de måste lyda, men ingen kunde hindra dem från att oupphörligt vända på hufvudet, åtminstone så pass mycket på sned som ett fruntimmer behöfver för att se hvad som tilldrar sig bakom henne. Och alltid såg man Fanny sist med sin kavaljer, och afståndet mellan dem och den närmaste gruppen växte allt mer och mer; sannerligen såg det inte ut, som om hon ville ha honom alldeles för sig själf.

Det ville hon också, och det hade hon helt öppet sagt honom.

»Sakta farten, så är ni snäll... jag har något att säga er, som de andra inte få höra.»

»Hvad kan det vara?» frågade han i tankspridd ton och plirade med ögonen för att bättre kunna se någonting där framme, där de andra gingo.

»Jag var inne i ert rum i går kväll och såg det där porträttet, som står på ert skrifbord.»

Han småskaattade för att dölja, att han blef litet förlägen.

»Fästmöporträttet, det är ju så det kallas?» sade han.

»Ja, det har ni med flit låtit oss tro. Men inte var det särdeles diplomatiskt att just sätta dit ett aktrisporträtt, som jag naturligtvis genast skulle känna igen, jag som gammal stockholmska.»

»Jag hade verkligen aldrig vågat drömma om, att ni skulle göra mitt rum den äran — då jag inte var inne.»

»Ja, men det borde ni ha tänkt er, så nyfiken som jag är, och så mycket som det har pratats här om det där porträttet.»

»För öfrigt vet jag inte, hvarför inte jag har lika stor rättighet att ha Sigrid Arnolds på mitt skrifbord som ni att ha Ödmann i er brespress, i er medaljong och i er psalmbok?» inföll han skälmaktigt.

»Det är inte sant!» utbrast hon häftigt.

»Då narras Allan.»

»Ja, men det var innan jag var gift!»

»Jag är inte heller gift.»

»Seså, låt oss nu inte skena i väg på sidan om saken. Här är inte fråga om, att det skulle vara otillbörligt af er att ha Sigrid Arnolds porträtt på ert skrifbord... men när de okunniga landtrollorna här inbilla sig, att det är er fästmö, då skall ni inte låta dem gå i den tron en hel sommar. Så vida ni inte har särskilda skäl.»

»Jag har särskilda skäl.»

»Låt höra.»

»Jag blef helt förskräckt, då jag kom hit till socknen och fann, att här var så mycket ungdom. Jag mindes, hur det hade gått med min läsning förra sommaren. Och när jag så hörde att man, med anledning af det där porträttet, trodde mig vara förlovad, så grep jag fast i det nödankaret...»

»För att inte flickorna här, de rofgiriga si-renerna, skulle dra i väg med er?»

»Nej, för att inte min obetänksamhet och smak för nöjen skulle hindra mig att skriva min afhandling färdig. Nå, den slutade jag, gudskelof, i natt. För öfrigt var hela den där porträttshistorien dum, det erkänner jag villigt; är ni nöjd då?»

»Nej.»

»Inte ändå! Hvad vill ni då mera?»

»Jag vill veta, hvad det är för en ring ni så skrymtaktigt har gått och burit på er högra hand... hvad ser jag, den är borta!»

»Ja,» sade han, litet förlägen, »jag tog af den nyss i båten.»

»Hindrade den er från att ro?»

»Net, det var inte det... det var ett annat skäl.»

»Återigen en hemlighet, som ingen kan få höra.»

»Ja.»

»Ni är odräglig med edra hemligheter! Men ni kan väl åtminstone säga mig, hvem ni har fått den där ringen af? Ty ni skall aldrig försöka inbilla mig, att det är en förlofningsring. Jag har i dag oupphörligt sett på den, och det skulle förvåna mig mycket, om den vore af guld.»

»Det är den inte heller. Det är en giktring.»

»Jaså, ni är giktbruten redan?» fnyste Fanny med ett ironiskt skratt.

»Nåja, nu kan jag ju gärna tala om det, efter det är sista kvällen. Bara ni lofvar mig att inte låta historien gå vidare.»

»Jag lofvar ingenting.»

»Då säger jag heller ingenting. Alla här ha visat mig så mycken vänlighet, och jag vet inte, hvarför jag skulle förspilla deras vänskap för mig och reta dem i onödan, bara för att tillfredsställa er nyf...»

»Nyfikenhet. Nej, det kan ni ha rätt i. Nå, jag lofvar då.»

(Slut i nästa n:r.)

»Gif ett soligt morgonminne...»

Ett upprop för Iduns skollofskoloni.

Såg du vår, af frostvind härjad,
Blomna, bruten i sin knopp?
Såg du väl, förr'n skörd var bergad,
Kulen vinterdag gå opp?

Såg du rosor, morgonfriska,
Dö för tidig middagsglöd? — —
Såg du barnaläppar hviska
Skyggt sin bikt om sorg och nöd?

Såg du bleka män'skovårar
Tyna bort vid kvalmig gränd,
Där så ofta sorgens tårar,
Men så sällan fröjd blir känd?

Tänk på den, hvars dag förrinner
I en kvaf och smutsig vrå,
Dit ej vårens glädje hinner:
Tänk på grändens bleka små! — —

Ute sommarvindar susa,
Böljan lockar med sin sång,
Skogens orgeltoner brusa
Genom höghvåld pelargång.

Där är frutt och skönt att andas,
Skydd för brännhet middagssol,
Där med barrträdsångor blandas
Smeksam doft af nattviol.

Där linnéan kransar binder.
Mossan klär i sommardräkt.
Där finns färg för bleka kinder,
Hälsa bor i skogens fläkt.

Blick, som trött och slö sig stirrat
Uppå gatans gråa damm,
Vingklippt tanke, som har irrat
Utan mål i lifvet fram,

Skåda jorden sommarfager,
Fanna himlens djupa blå,
Bada sig i solig dager,
Tills de lif och färger få. — —

Tänk på sorgset barnasinne,
Låt det andas VÅR en gång!
Gif ett soligt morgonminne
För en dag så tung och lång!

Kanske ock ett barnahjärta
Undan lifvets tyngsta nöd,
Undan syndens blygd och smärta,
Rädda kan den skärf du bjöd.

— r.

Ur notisboken.

Föreningen för gift kvinnas eganderätt hade den 19 dennes årssammanträde under ordförandeskap af byråchefen greffe H. Hamilton. Af de upplästa års- och revisionsberättelserna framgick, att föreningen under det gångna året räknat 410 medlemmar. Då alla försök att på lagstiftningens väg skaffa den gifta kvinnan större sjelfständighet hittills misslyckats, återstår ingenting annat, än att den gifta kvinnan mer än hittills begagnar sig af den genom förordningen af 7 dec. 1874 medgifna rätt att erhålla förord öfver enskild egendom. Och föreningen hade låtit upprätta formulär för förords uppsättande. Med anledning af världsutställningen i Chicago hade på dankomiténs försorg en broschyr rörande den svenska kvinnans sociala ställning utarbetats på svenska och engelska språken; däri förekom bland redogörelser för svenska kvinnoföreningar en historik öfver föreningen för gift kvinnas eganderätt verksamhet. Vid den stora internationella kvinnokongressen i Chicago 16 maj representerades föreningen af friherrinnan Thorborg Rappe, född Rappe. Vid företaget val af styrelse omvaldes till styrelseledamöter fröken M. Cederschiöld och fru E. Ankarsvärd samt nyvaldes fil. dr Ellen Fries efter hr Ernst Beckman, som undanbedt sig återval. Assessor C. A. Lindhagen meddelade till sist några intressanta prejudikat angående mannens målsman-skap öfver hustrun, hvilka utgjorde en förträfflig illustration till det omyndighetstillstånd, hvari den gifta kvinnan hålles.

Kvinnlig klockare. Hos k. m:t har fröken Anna Sofia Skog anhållit om tillstånd att, utan hinder däraf att hon är kvinna, söka och innehafva sådan klockaretjänst, med hvilken organisttjänst är förenad. K. m:t har i så måtto bifallit ansöknin-gen, att den omständigheten, att sökanden är kvinna, ej må utgöra hinder för henne att anmäla sig såsom sökande till och innehafva förenade klockare- och organistbefattningar inom Göteborgs stift.

Rustningar mot fienden. I händelse koleran skulle hemsöka vårt samhälle, äro helt säkert våra yrkesskoterskor för fåtaliga att ombesörja den ökade sjukvård, som då blir en följd af farsoten. Flere kvinnor i hufvudstaden hafva anmält hos förste stadsläkaren, det de äro villiga att, i händelse kolera skulle utbryta, tjänstgöra såsom extra skoterskor. Men de böra väl ej aldeles oförberedda gå till detta viktiga värf? Dessutom torde väl mången moder, maka och syster manas af inre häg och kallelse att vid förefallande sjukdomsfall biträda vid vården af sina närmaste. Äfven dessa tillfälliga och fullkomligt frivilliga »skoterskor» böra söka skaffa sig kunskaper om de förhållanden, som närmast ligga till grund för kolerasjukvården. Doktor Göransson har därför åtagit sig att genom en serie föreläsningar meddela undervisning i den kolerasjukvård, som tillhör skoterskor.

Huslig ekonomi. Stiftelsen Lars Hiertas minne har anslagit 1,000 kr. åt Ateneum för flickor härstädes, till inredande af en mönsterlokal för undervisning i huslig ekonomi. I läroanstalten har meddelats undervisning i huslig ekonomi de två senaste åren.

Kvinnliga stipendiater. Från den af onämnd gifvare stiftade stipendiefonden för kvinnor, som studera medicin, har genom den af Fredrika Bremerförbundets styrelse utsedda valnämnden de för innevarande år lediga stipendierna tilldelats: det å kr. 500 med. kand. fröken *Ellen Sandelin* och det å kr. 400 med. kand. fröken *Sofie Holmgren*. Dessutom har ett extra stipendium för en gång å kr. 500 från samma fond tilldelats med. kand. fröken *Maria Folkesson*.

Gymnastik för arbeterskor. Kvinnliga gymnastiksällskapet härstädes afslöt härom dagen vårterminen med en uppvisning, som gjorde den utmärkta lärarinnan fröken *Sally Högström* all heder. Vid en följande liten enkel fest uttryckte de unga kvinnorna sin tacksamhet mot dem, som ställt i gång med dessa gymnastikaftnar, hvilka stärkt hälsa och lefnadsmod och gifvit nya krafter för det tränga arbetet vid symaskin och skrifpulpet.

Teater och musik.

Kungl. Operan. De friska värfläktar söderifrån, som majdagarna med d'Andrades konst låtit blåsa öfver gamla operans scen, tyckas allt mera börja friska upp både publik och artister. Den portugisiska sångarens senaste uppträdande vittnade om detta: han gaf i fredags sitt tredje gästspel som »Wilhelm Tell», och en så entusiasmerad salong liksom ett så pass eldadt samspel från scenen, som den kvällen erbjöd, höra tyvärr ej längre här hemma till det hvardagliga. Man hade knappast vågat vänta, att hr *d'Andrade* lika lysande skulle skilja sig från sitt nya parti som från de två närmast föregående, då don Juans och Figaros smidiga gåckeri närmast syntes böra ligga för både hans sångkonst och hans dramatiska individualitet, men man blef på det angenämaste öfverraskad och fullkomligt omvänd. Det präktiga instrumentet befanns äga mäktigt ljudande strängar äfven för passionens språk, och hans Tell kan ingalunda som karaktäristiskt genomfördt konstverk sättas efter hans öfriga framstående skapelser. Det var både den lugna bredd och — allt efter som handlingen grep honom — den öfvertygande glöd öfver nationalhjältens framträdande, som gjorde honom lika trovärdig inom ramen af landtlifvets idyll som sedan som folkbefriare och tyrannhatare.

Som vi redan antydtt understöddes han ovanligt berömvärdt af sina medspelare: hrr *Ödmann* och *Sellergren* samt fröken *Karlsöhn*. Särdeles gick den stora trion i andra akten helt enkelt charmant.

Det *Lindbergska sällskapets sejour* härstädes, som under sin förtgång alltmer decideradt utvecklade sig till triumfens karaktär, är nu afslutad. Den sista nyheten på programmet var *Giacosas* gripande dram »Stulen lycka», känd från Dramatiska teatern. Man hade förspört, att fru *Håkansson* som Emma Scarli hade en af sina yppersta roller, och efter hennes Anna Hjelm kom man sannerligen icke med små förväntningar. De blefvo emellertid fullgodt motsvarade, och konstnärinnan

vann ett ytterligare och starkt grepp på stockholmarne sympatier. Hennes spel i denna roll var hållet i en betydligt mera dämpad ton än i den nyss nämnda, men förfelade icke därför att verka med gripande kraft, så mycken sanning, enkel naturlighet och innerlighet lågo däri. Hr *Lindbergs* Giulio Scarli var likaledes en högst värdefull konstnärlig prestation, som osökt och fint vann allas medkänsla för den ädelsinnade mannen, som bedrages så grymt af sitt hjärtas närmaste. Hr *Seennberg* är nog ypperligare som raisonneur än älskare; men hans lediga uppträdande och naturliga värme gjorde sig äfven här godt gällande. Hr *Eliasson* som greve Arcieri utmärkte sig genom ett måttfullt och karaktäristiskt spel, liksom prokurator Ranetti framställdes helt förträffligt af hr *Lavén*.

Det entusiastiska bifall, som hälsade samtliga artisterna, och som efter pjäsens slut särskildt tog form af en bedöfvande ovation för fru *Håkansson* och hr *Lindberg*, bör rätt länge kunna genljuda för deras erinring som ett bevis på, att hufvudstaden uppskattat deras konstnärligt allvarliga och gedigna arbete och gärna ju förr dess hellre hälsar dem åter.

Uppsala studentkårs allmänna sångförening gaf under ledning af dir. mus. *I. Hedenblad* på torsdagen och fredagen i förra veckan tvänne af dessa värkonserter i Katarina kyrka, som, när de tid emellan bjudas hufvudstaden, alltid ha att påräkna en talrik och lätt entusiasmerad publik, för hvilken alltjämt ännu öfver studentsången svärfvar en aldeles särskild skär nimbus. Så var äfven nu fallet. Den ungdomliga kören utmärkte sig i allmänhet för en jämn och god sammansjuning: basarne briljerade som vanligt, för mycket på bekostnad af tenorstämmorna, som voro väl svaga. Hr *Hedenblad* har alltid visat sig benägen för en synnerligen markerad nyanisering med skarpa motsatser mellan forte- och pianissimosatserna och förnekade sig ej heller nu i den vägen. Vid många kompositioner vinnes härigenom ypperlig effekt — ibland smakar dock manéret rent af effektsökeri. De större sakerna sjöngos med friskhet och schwung, särdeles *Björneborgarnes marsch*, som kanske mest slog an af hela programmet. Bifallet var vid båda konserterna ymnigt.

En lärarinnas roman.

En svensk kulturbild,

tecknad på verklighetens grund för Idun

af

Algot Sandberg.

(Forts.)

Det var, som om han skulle ha tillskrifvit Kerstin denna utgång, ty han blef icke densamma mot henne som förr. Han undvek henne helst, slöt sig alltmer inom sig själf. Kerstin kände detta ganska smärtsamt.

En afton, då Kerstin höll på att ansa sin lilla trädgårdstappa, såg hon fröken Thorell träda inom grinden. Hon gick emot henne och bad henne stiga in.

»Tack,» svarade fröken Anette högdraget, »jag skulle bara lämna er det här brevet.»

Kerstin tog det, såg hastigt på utanskriften och rodnade. Brevet var från Axel.

»Kors, jag visste inte, att fröken var så nära bekant med kandidat Filén, att ni koresponderade,» sade Anette och aflägsnade sig med en knyck på nacken.

Det var ganska länge sedan Axel låtit höra af sig, och med en viss häftighet slet Kerstin upp kuvertet. Den gamla historien! Han befann sig åter i trångmål, var inte riktigt kry. Det var så ledsamt, han var nu nära sin examen, och den kanske skulle bli fördröjd. Det grämde honom, men hvad skulle han göra. Skulle kanske hans egen älskade flicka ännu en gång kunna hjälpa honom litet? Han skulle betala henne med sin varma kärlek, när han en gång...

Kerstin grät. Ett tvifvel på den hon så högt älskade hade börjat insmyga sig i hennes hjärta. Hon ville icke släppa in det. Nej, nej! Sitt hela jag hade hon satt in på denna kärlek. Den skulle gifva henne lifvet — eller döden.

Och nu befann sig Axel i nöd. Det var detta som frampressade hennes tårar. Alla andra känslor och tankar veko nu. Hon kände det så smärt-

samt; hon kunde ej hjälpa för ögonblicket. Icke tänkte hon på alla de försakelser hon måst underkasta sig för honom! De voro ju så lätta att bära. Men att icke kunna! Hon satt grubblande. Någon utväg måste hon taga. Om han skulle vända sig till prosten? Hon kunde ju ej säga; hvartill hon behöfde penningarne. Kanske han skulle låna henne dem.

Nästa dag stod hon på pastorexpeditionen. Hjärtat klappade våldsamt, då hon steg in och fann prosten maktigt sittande i en länstol med tidningen framför sig. Innan hon hann säga något, tog han till orda.

»Det var bra fröken kom. Det är en sak som jag vid tillfälle hade tänkt tala med er om. Var god och sitt ned.»

Hans ton var sträng och allvarlig.

»Det smärtar mig mycket,» fortfor han, »att jag aldrig skall få frid i denna församling. Nyss har det varit det här högst obehagliga bråket om söndagsskolan, och nu får jag till min smärta säga, att fröken också ger mig anledning till en berättigad anmärkning.»

»Jag?» sade Kerstin, som kände sig helt ängslig, men dock var långt ifrån att ana, hvarpå prosten syftade.

»Ja, min fröken, det är min plikt som skolrådets ordförande att vakta öfver dess tjänares uppförande. Jag är mycket fordrande i detta fall, och ni har låtit er komma en sak till last, som jag icke kan och får förbigå med tystnad. I posten, som jag mottog i går, fanns nämligen också ett bref till er, hvares stil på utanskriften jag genast kände igen. Har jag gissat rätt?»

Kerstin svarade ej, men hon hade bilfvit blötsande röd.

»Ni behöfver ej svara. Ert utseende visar, att jag icke tagit fel. När en ung man så där skrifer till en ung kvinna, förstår man lätt hvad det är fråga om. Och jag må säga, att en kärlekshandel, som ej är legaliserad...»

»Hvad menar herr prosten?»

»Jag menar, att en kärlekshandel, som ej helgats genom trolofningens yttre tecken, icke passar den, som har ungdomens uppfostran sig anförtrodd. Har detta förhållande fortfarande länge?»

Kerstin kände sig djupt kränkt af den ton, hvori prosten talat. Gråten steg henne i ögonen och hon fick ej fram ett ord.

»Jag kan förstå, att detta icke är första gången ni korespondera med hvarandra, fastän det skett bakom min rygg. Gudbevars, ni har ju ett nätt ansikte, och kan mycket väl kollra bort en karl. Men jag hade aldrig trott detta om kandidat Filén. Min plikt är att gifva honom tillkännan min åsikt, att han bör upphöra med detta, som i alla fall icke kan leda till något resultat.»

Tårarne i Kerstins ögon tvungos tillbaka af harmen, som återgaf henne ordet.

»Herr prost,» sade hon, »ert sätt att tala är mycket kränkande för mig. Jag har tänkt få behålla min hemlighet. Men edra insinuationer måste besvaras. Då vill jag säga er, att långt förr än jag kom hit till er, hade jag lärt känna Axel, och fastän vi icke, som ni uttryckt er, legaliserat vår förbindelse, ha vi dock inför Gud lofvat hvarandra trohet. Ligger det något orätt häri? Nej. Jag arbetar på mitt håll och Axel på sitt, och när han väl fått en ställning i lifvet, skall jag bli hans maka. Nu vet ni det, herr prost. Ni har tvungit mig att säga det, och jag hoppas, att ni icke mera skall återkomma till denna sak, som helt och hållet ligger utom er domvärjo.»

»Er ton, fröken Sangvin, är föga passande mot en förman. Men jag förlåter er. Jag har talat till ert eget bästa. Jag känner kandidat Filén lika bra som ni, fastän kanske från en annan sida, och jag vill ej, att ni skulle hängifva er åt några fåvitska förhoppningar. Han är ju fattig, ni också...»

»Ja, jag vet, att detta är ett brott. Då har man ej samma rättigheter som andra!»

»Så, så! Inte på det sättet. Jag menar, att den tid ännu är aflägsen, då han kan realisera sina förhoppningar och för öfrigt — jag ber er lägga märke till hvad jag säger — ni skall ej så helt lita på Axel Filén.»

»Det är orätt, herr prost, att förtala en frånvarande.»

»Ni säger det. Men låt oss lämna denna sak. Det har — ni kan tro mig — varit mig mycket motbudande att vidröra den. Men jag har gjort min plikt.»

»Jag tackar er.»

»Nej, ni skall inte vara ond, fröken Sangvin. Ni är en duktig lärarinna, och jag tycker för öfrigt om er. Var det något särskildt ni ville mig?»

»Nej, farväl herr prost.»

Då Kerstin kom ut i tamburen, såg hon fröken

Thorells kjolar hastigt försvinna bakom en sidodörr.

Kerstins harm lämnade snart rum för den bittraste sorg. Det var, som om denna hennes ljufvaste hjärtehemlighets hårdhända framdragande i ljuset skulle ha tagit bort någonting från henne — hon visste ej hvad. Åh, hvad hon kände sig bedröfvad! Ack, om hon nu haft Axel hos sig! Om han bara kunnat hviska till henne ett enda litet: »jag älskar dig,» skulle hon ha varit lycklig och icke alls brytt sig om prosten eller den obehagliga Anette.

Fröken Anette! Hon tyckte sig bestämdt ha hört henne skratta, när hon dolde sig bakom den stängda dörren. Hon hade säkert lyssnat.

Harmen steg åter inom henne. Var det manne meningen att röfva Axel ifrån henne! För första gången kände hon svartsjukan uppstiga inom sig. Hon sade sig själf, att det var stygt att vara svartsjuk, men hon kunde ej hjälpa det.

Kerstin hade för flere dagar kommit ur jämvikten. Till allt det andra kom också, att hon icke besvarat Axels bref. Hon tyckte, att hon kunde det ej, utan att på samma gång villfara hans däri uttalade begär. n. Att endast skriva kärleksfulla ord föreföll henne som att bjuda stearnar i stället för bröd.

Så fick hon då åter gå tunga steg och förödmjuka sig inför den myndige skolråds-kassören genom att begära ett förskott. Hon fick icke tveka, hon gjorde det icke heller. Och efter tårar och mycket som var henne svårt att svälja lyckades hon, men när det väl var gjort, kände hon sig ånyo glad, och det var med lätta steg hon vandrade ner till järnvägsstationen med brevet. Icke ett ord fanns däri, om hvad dess innehåll kostat henne. Men där stod en bön om, att han, när han skref till henne, skulle sända brevet *poste restante*. Det vore bättre så.

Aldrig hade någon sommar förefallit Kerstin Sangvin så lång. Hon var så ensam i sin lilla bostad i skolhuset, och hon hade det så smått och bekymmersamt. Men det fick icke slå ned modet på henne. Med fast förtröstan väntade hon bättre dagar.

Kerstin läste mycket denna sin fritid. Det var mest böcker af religiöst innehåll. En bok, som

nu mycket slog an på henne, var »Kristens resa», hvilken hon visserligen redan som flicka läst fler än en gång, men då som en vanlig berättelse. Nu blef den något annat för henne. Nu förstod hon, hvilket djup där fanns i denna enkla bok. Och mängen gång, när hon kände sig mera nedstämd än vanligt, flydde hon till den och fann alltid något, som vederkvickte henne.

Hon begynte tänka på åtskilliga religiösa spörsmål, och ju mer hon grubblade, desto mera började hon finna, att där fanns något i allt detta, som hon ej riktigt förstod, men som hon anade kunde göra en människa lycklig. Hittills hade det jordiska intagit det första rummet i hennes tankar och planer. Men det fanns ju dock något, som stod högt öfver allt detta: det himmelska. Och hon kunde ibland känna sig förkrossad, öfver att hon hittills så mycket försummat »det enda nödvändiga». Det var icke nog med att hafva religionen såsom blott och bart ett undervisningsämne likt alla de många andra; nej, det var en hjärtesak. Ack, att den kunde så blifva också för henne.

Mängden ljus och fager sommarnatt, då sömnen flydde hennes ögon, kommo alla dessa tankar på henne. Hon kunde ej reda dem, hon kunde ej få någon hållpunkt. Om hon ändå haft någon att tala med, att fråga! Men där fanns ingen. Och så anlände kanske en dag då hon kände sig mera vek till sinnes än vanligt, ett bref från *hon*, och då blef det en omstörtning. Det stormade inom henne, hon var nära att fattas af förtviflan. O, att hon skulle vara så ensam!

Hon kände sig glad, att skolan ändtligen började. Det regelbundna arbetet skingrade något hennes grubblerier. Hon trufdes bland sina barn. Hennes stilla, mjuka väsen hade gjort henne älskad af flickorna, och det värmdede upp henne. Ibland om aftnarne plägade hon bedja ett par tre af de mera försigkomna att med föräldrarnes tillstånd stanna hos henne ett par timmar. Då kände hon sig glad till sinnes. Hon styrde om kaffe och smörgåsar åt sina flickor, och kring hennes lilla lampa sutto de, när det blef mörka kvällar, och arbetade under förtroligt samspråk. Men när de sedan gått, kände hon sig mera allena än någonsin.

Dock, hvarför behöfde hon vara så för sig själf. Det fanns ju så godt om folk i församlingen till och med på mycket nära håll, och Kerstin visste, att hon nog skulle ha varit välkommen på både det ena och andra stället. Men hon gick icke. Hon förebrådde sig själf, att hon ej kunde sympatisera med dem, bland hvilka hon fått sin verksamhet. Det var nog ett fel hos henne. Icke var det så, att hon höll sig för fin. Men hon plågades af dessa samtal kring kaffekopparne om alla dessa landtliga ämnen, som hon aldrig lärt sig begripa. Och den simpla tonen hos nämndemans- och kyrkovårdaremororna stötte henne. Hon passade bestämdt inte på landet, sade hon sig ofta. Hon kom att tänka på den enkla, präktiga Rosa Vallin, bonddottern. Hon hade varit som skapad för lärarinnans kall på landsbygden, men icke hon, Kerstin. (Forts.)

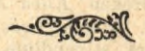
Från Iduns läsekrets.

»S. T.»

Eder utmärkta uppsats i tidningen »Idun» för 19 maj d. å. angående »Äkta män och hushållspengar» har undertecknad m. fl. med *största intresse* läst — och motse vi med samma intresse den fortsättning Ni benäget lofvat införa.

Som oändligt mycket mer är att säga i ämnet, skall undertecknad sedermera yttra sig angående sina erfarenheter under ett 15-årigt äktenskap och nu senast ett 8-årigt dito.

Fru H. v. K.

Innehållsförteckning.

Alexandra Bildi; af *Daniel Fallström*. (Med porträtt.) — Undine; poem af *Anna Knutson*. — Franska seder och svenkska; af *Inex Vigert (Ib.)* — Kvinnornas världsutställning; brefkräf från Iduns Chicagokorrespondent; af *Signe Ankarfeldt*. — I hushålls-spenningsfrågan. — Hvita mössan; en norrländsk värbild af *J. P.-lm*. — Före sommarferierna. — Bevingade ränner. I: Några ord om kanariefågeln och dess värd; för Idun af *L. E. Björkman*. (Forts.) — I skuggan; berättelse af *Ernst Lundquist*. (Forts.) — »Gif ett soligt morgonminne...» Ett upprop för Iduns skollofskoloni af — Ur notisboken. — Teater och musik. — En lärarinnas roman; en svensk kulturbild, tecknad på verklighetens grund för Idun af *Algot Sandberg*. (Forts.) — Från Iduns läsekrets. — Tidsfördrif.

Benämning som ej en kan få. Hvad brukar genom dalen rinna? Hvad mängen ännu tror uppå. J. Z.—s.

Tändsticksuppgifter.

I.

Bilda af sex tändstickor fyra lika stora, liksidiga trianglar. Hvarje sida skall ha en tändstickas längd.

II.

Lägg tio stickor bredvid hvarandra och bilda af dem fem kors så, att vid hvarje flytning två stickor öfverhoppas. *Hildur Wiking, Amerika.*

Förvandlingsgåta.

- 1) Jöns Lirom: skogsväxt. 2) Ren i dag: träd. 3) Blå bu getter: ängsblomma. 4) Träbarn: karrväxt. 5) Sätt ner Elsa!: ogräs. 6) Log Ni, Sir N.?: skogsväxt. 7) Då vi kerna: vildblomma. 8) Malmöbroms: ängsblomma.

Begynnelsebokstäfverna bilda namnet på en småländsk socken, där ofvan nämnda blomsterbukett är plockad. *Virdar.*

Ifyllningsgåta.

	h		
	a		
	o		
	e		
	e		
	s		

De 30 tomma rutorna i ofvanstående kvadrat skola i fyllas hvar och en

med en bokstaf så, att de sex vägrata raderna utgöra bekanta ord. Orden, men i annan ordningsföljd beteckna: En stad i Sverige, en ö, en öken, en politisk benämning, en sjukdom. Begynnelsebokstäfverna bilda ett gossnamn och slutbokstäfverna ett flicknamn. T. L.

Geografisk diamantgåta.

Bokstäfverna i ofvanstående figur skola ordnas så, att den lodräta midtelraden lyder som den vägrata midtelraden och de sju mellersta vägrata raderna utgöra geografiska namn.

- Orden äro: 1) En bokstaf. 2) Kanton i Schweiz. 3) Stad i Österrike. 4) Provins i Spanien. 5) Världsdel. 6) Provins i nämnda republik. 7) Biflod till Wolga. 8) En bokstaf.

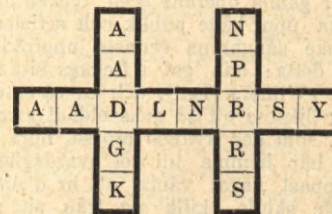
Kalle P.

En liten räkneuppgift.

Det var en höns-gumma, som gick till torget för att sälja lefvande höns, hvilket tillgick på följande sätt: Först sålde hon hälften utaf de hon hade och en half, sedan sålde hon hälften af de hon hade kvar och en half och

tredje gången ytterligare hälften utaf de hon då hade kvar samt en half. Hönsen voro då slutsålda, och naturligtvis hade hon ej kunnat dela någon höna. Huru många höns hade gumman, när hon kom till torget? *Norrköpingsbo.*

Bokstafsgåta.

Bokstäfverna i ofvanstående figur äro att ordna så, att den vägrata raden gifver namn på ett land och de båda lodräta namn på två städer i samma land. C. Richard.

Lösningar.

Logogryfen: Sällskapstön; kal, slask, Loka, pokal, Kola, Kap, spant, lots, slant, salt, äkta, skalp, kält, pol, säl, kapson, pank, opal, stänk, skans, palt, knå, slät, säll, sko, släp, läsa, ost, stöp, näsa, akt, sto, ko, so, ok, tak, knot, pall, kallops, läns.

Charaden: Årblad.

Räknegåtan: 5 adelsmän, 6 prester, 18 borgare, 21 bönder.

Aritmogryfen: Metternich; Marat, Ellen, Trosa, Tunis, Eksjö, Romeo, Nizza, Idria, Cesar, Haydn.

(I aritmogryfen står det tyvärr Asien i st. f. Afrika, kejsare i st. f. fältherre och statsman i st. f. statsman.)

Fyrkantgåtan: Tala, alun, Lund, ande.

Sidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

En stjärna lik i vinterkvällen du ser mig nog på lifvets stråt. Ej sitter jag på himlapällen, fastän jag »träffar däruppåt. Jag söker gagna män'skors skara och lyser med det ljus jag fått. Jag frälsat mängen ifrån fara, då han min leining ej försmått. Vål är min strålgjans ganska ringa, man ser den icke vitt omkring, men kan jag hjälp till någon bringa, jag bättre är än ingenting. Ack män'ska, må ett råd du höra: förakta ej de pund du fått! Kan du ej storverk genomföra, kan du dock göra mycket godt. Med delar sex kan du mig skriva. Du hör hur anspråkslös jag är! Jag icke mycket har att gi va, men hvad jag har, jag bjuder här.

Hur är du nog i barndomsdagar, då sorgen dig ej hunnit har? Hvad betar uti bondens hagar och mager kost tillgodo tar? Hur kallas plår vårt sista läger, förr'n man i grafven hamnat har? Hur man åt skytten ofta säger? För kläder ju ett godt förvar. Hvad är den gamle, då han åren förutan kink och krämpor bär? Hushållsbestyr båd' höst och våren. Hvad plår man dig för »vännen kär»? Hvad man på landet brukar finna. Eit räknasätt, bland många fler. Hvad litet hvar vill gärna vinna. Hvad går och kommer aldrig mer? Ett litet verb vi äfven finna.

Carl Johansons Möblerings-Affär,

45 Drottningstratan 45. 1 och 2 tr.

Stor utställning och försäljning af alla slags moderna Möbler, Sängar och Sängkläder, Möbeltyger, Mattor, däribland Smyrna-Mattor samt Gardiner m. m. Fullständig eller delvis möblering och dekorering af väningar verkställas stilriktigt och elegant. Egna Snickare- och Tapetserareverkstäder. — Reel behandling. — Billiga priser.